

Paul Rink.

plekjes van ons vaderland; ziet men er weiland en bosch, akker en boomgaard; gaat het oog er te gast aan de meest schilderachtige buurtjes en doorkijkjes, en leeft men er te midden eener bevolking, die zoo innig met de streek is saamgegroeid, dat men zich de plaats niet zonder de Hattemers en deze niet zonder hun eigenaardig landelijke omgeving kan denken

In de paar uren van een tamenlijk guren November-Zondag, die ik te Hattem doorbracht, zou ik uit persoonlijke waarneming die indrukken van het plaatsje bezwaarlijk in mij hebben kunnen opnemen. Ik heb ze te danken aan de gesprekken met mijn vriend Paul Rink en zijn beminnelijke gade, mevrouw Corry Rink geb. Boellaard, wier gast ik dien dag was in hun vriendelijke woning aan de Groote of Kerkstraat, en nog veel meer aan mijn bezoek aan Rink's atelier, dat hij niet in zijn woning heeft, maar een paar honderd schreden verder aan den Ijseldijk, met een prachtig uitzicht over de uiterwaarden en vlak langs het Kanaal, waar de schipperij hem al menig pittoresk geval in het penseel heeft gegeven. In de woning van Rink, die hij nu een paar jaar geleden met zijn jonge vrouw betrok, zou men zich eer in Den Haag of in Amsterdam denken. Hij is daar omringd van al dat vriendelijke, gezellige comfort, dat slechts een fijn beschaafde, voor harmonie van lijnen en kleuren ontvankelijke vrouw

om zich weet te verzamelen. Hier een mooie antieke kast met oud-Delfsch, daar een sierlijke vaas of een oude pendule, ginds weer een intiem hoekje zooals alleen de vrouwehand het kan sieren met smaakvolle snuisterijen, en langs de wanden geen eigen werk te pronk hangende, maar de knapste dingen uit de ateliers van kunstvrienden of reproducties naar meesterwerken der antieken.

Zoo leven daar in die stille landelijke omgeving de heer en mevrouw Rink in een allergezelligst home, alleen voor hun wederzijdsch geluk en als vlijtige dienaren van de kunst. Zoo rustig met mijn gastheer keuvelende, dreigde hij mij gedurig van de wijs te brengen, daar ik mij hem in dit vriendelijk verblijf veeleer voorstelde als een min of meer ge-

„DE ONTMOETING VAN
NAUSICÄA EN ULYSSES”

NAAR DE SCHILDERIJ BEKROOND
MET DEN PRIX DE ROME (1887)

(In 't bezit van de Rijksacademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam.)

poseerd beschermer van de kunst, die over allerlei dingen sprak en bij voorkeur over het mooie in het werk van anderen, doch over zich zelf maar niet aan 't praten was te krijgen. Het geval begon zelfs lastig te worden, daar ik toch gekomen was om over Rink zelf 't een en ander te vernemen. Maar het liep ten slotte toch best af. Zijn charmante vrouw, die niet alleen zijn liefhebbende